

Новокодацький (Ленінський) район є одним із найстаріших та найбільшим районом у м. Дніпро. Його площа складає 111,02 км², населення – близько 150 000 чоловік. Мешканці району – люди особливі. В часи негараздів вони не складають рук, а, навпаки, працюють та своєю наполегливістю долають будь-які перешкоди.

Колись на території, яку зараз займає Новокодацький (Ленінський) район, були розташовані козацькі поселення. Сухачівка, Діївка, Нові Кайдаки. У 2010 році Кайдаки відзначають своє 365-річчя.

На мальовничому березі Дніпра зростали нові покоління «козацького роду». І чи не їх волелюбну вдачу успадкували наші земляки? А, може, сама земля ця виховує особистостей сміливих, сильних духом, працьовитих?

Наприкінці XIX сторіччя саме тут складається осередок металургійної промисловості України. У 1887 році почав працювати Олександрівський Південно-Російський завод Брянського товариства «Шодуар А», «Шодуар С», «Езау». Біля заводів зростають будинки службовців (потім ця ділянка отримала назву «Брянська колонія»), а поруч ростуть поселення робітників: Чечелівка, Шляховка, Фабрика. Тут же біля заводів з'являється залізнична станція, названа «Горішнє» на честь першого директора Брянського заводу. Працює тут і середня школа на 600 чоловік, і лікарня, що і донині має назву «2-га робоча». З тих самих днів воля та добробут мешканців нерозривно пов'язані з розвитком промисловості, яка стала основою їх життя. В буремні революційні роки, саме вони, працівники «Брянки», «Шодуара», інших промислових підприємств, зі зброєю в руках відстоювали на барикадах своє право на гідне, щасливе майбутнє.

Після закінчення громадянської війни швидко відбудували вцілілі зруйновані промислові підприємства та вивели їх на новий виробничий рівень.

У 1928 році був збудований Палац культури ім. Ілліча – чудовий пам'ятник архітектури того часу, у 1936 році – будівля Індустріального технікуму, зростали нові житлові будинки в районі пр. Петровського. Дореволюційний Катеринослав територіально не розділявся на райони. Районні організації, що відповідали найбільшим революційним осередкам, були створені з розвитком соціал-демократичного руху.

У 1898 році існувало тільки 2 райони – міського центру та Заводський. Заводська партійна організація РСДРП до 1907 року об'єднувала заводи лівого та правого берегів Дніпра.

У 1920 році відбулось офіційне районування міста за територіальною ознакою та визначились межі сучасного Ленінського району.

Мирне будівництво та праця були перервані, почалася Велика Вітчизняна війна. Обладнання заводів було частково евакуйоване, частково знищене. В серпні 1941 року, після кровопролитних боїв, ворог зайняв Дніпропетровськ. Потяглись страшні місяці окупації. Але де б не були мешканці району – у діючій армії, в евакуації чи на окупованій території – вони твердо вірили, що настане день, коли гудок легендарної «Петровки» знову покличе їх на зміну у відбудовані цехи. Героями Радянського Союзу стало 16 чоловік, повним кавалером 3-х орденів Слави – старшина П.А. Прохоров. Наказом військового комісара Дніпропетровського обласного військового комісаріату від 24.10.43 № 25 був сформований Ленінський районний військовий комісаріат. За роки Великої Вітчизняної війни ним було відмобілізовано в діючу армію більше 24 тисяч чоловік та 508 автомашин. Більше 6 тис. мешканців району загинуло у діючій армії під час боїв, багато наших мешканців було закатовано окупантами, але сила духу їх залишилась незламною. Перемога була нелегкою, але вона прийшла. І люди знову зробили майже неможливе. У найкоротший термін були відновлені «заводи-ветерани» та створені нові підприємства. Промисловість зробила значний якісний крок у оволодінні новими технологіями та стабільно збільшувала обсяги виробництва.

Плинув час, збільшувалось житлове будівництво, здається, нещодавно (у 70-90-ті роки), постали над Дніпровськими плавнями красені-масиви -Червоний Камінь, Комунар, Парус - зі школами, дитячими садками, магазинами. Будували їх як за бюджетні кошти, так і за рахунок значних підприємств району: заводу ім.Петровського, ДЗМО, трубного ім.Леніна тощо. А нині вже хитають вітами у шкільних дворах величезні тополі, а до шкіл поспішають онуки тих, перших, випускників.

З грудня 1996 року мешканці та гості району користуються метрополітеном. Попри всі перешкоди – складні ґрунти, економічні негаразди – перша черга Дніпропетровського метрополітену зв'язала житловий масив Комунар із залізничним вокзалом.

Кожен із керівників виконавчого комітету прагнув зробити для рідного району максимум добрих справ. У різні роки виконком очолювали О.Ф.Ганічев, І.Т.Марченко, І.М.Литвин, О.С.Звонов, В.П.Приймак, О.М.Захаренко, С.М.Токарев, В.І. Глоба.

За будь-яких часів мешканці району розуміли, що їхнє життя нерозривно пов'язане із життям та розвитком промисловості району. Як наприкінці XIX сторіччя розбудова промислового осередку на території біля колишнього козацького поселення Нові Кайдаки дала цій місцевості путівку у новий етап життя, так і на початку сторіччя XXI добробут мешканців залежить від стабільної роботи промислових гігантів Ленінського району.

Значні промислові підприємства, що розташовані на території району, і сьогодні займають почесне місце в економіці не тільки Дніпропетровська, а й усієї держави. Це ВАТ «ДМЗ ім.Петровського», ВАТ «Дніпроважмаш», ВАТ «Дніпропетровський трубний завод», ВАТ «ДЗМК ім.Бабушкіна», ВАТ «Дніпрококс», ДП «НВК «Електровозобудування», крім цих потужних велетнів індустрії, в районі є чимало середніх та малих підприємств, які також вносять значний внесок у розвиток вітчизняного виробництва. У районі